

A 4272

Walge Jõulu
Leiwapaluke.

Kuue pildiga.

Lastele soovinud J. Wahi.

Teine trükk.

tr
2

RR

A 4272

Walge Jõnlit
Peiwapaluke.

Kuue pildiga.

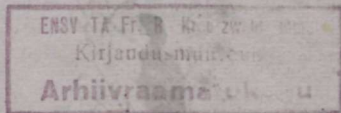
Gastele soowinud J. Wahi.

Teine trükk.

L. Kutt'e trükk, Surjewis.

Дозволено цензурою. — Юрьевъ, 27 іюля 1902 г.

79871

Püha öö, õnnistud öö!

Luka ev. 2, 15. — Et läti nüüd Betlem-
ma ja waadake seda asja, mis on
sündinud, mis Issand meile on tea-
da annud.

Kord elasivad õige palju
kurje inimesi maa peal.
Pea üksainus ei täitnud
armsa Jumala käsku. Kui
nüüd armas Jumal omast
taewast alla maa peale ma-
ha waatas, siis oli temal
waeste inimeste pärast hale
meel, et ükski neist taewasse ei wõi-
nud tulla. Aga armsal Jumalal oli
üks Poeg oma juures, taewas. See oli

tema ainus Poeg ja tema oli nõnda hea, kui armas Jumal ise, seepärast armastas Jumal teda väga. Siis ütles armas Jumal oma Pojale: Armas poeg, waata ometi alla maa peale. Waata kuidas inimesed nii väga kurjad ja Jumalakartmata on, kui meie mitte nende peale ei halasta ja armu ei heida, ei saa ükski nendest taewasse. Sellepärast mine sina maa peale ja saa niisamasuguseks inimeseks kui nemadki ja ütle neile õige selgeste, kuidas nemad peawad elama, et nemad taewasse wõiwad tulla. Ja et inimestel õige kerge oleks, siis tee sina neile kõik ise ette, näita neile, kuidas nemad mõtlema, rääkima ja tegema peawad ja anna oma elu ristipuu peal, nende hingede ära lunastamiseks, et

nad mõiksinwad taewasſe tulla. Ja kui ſa ſeda kõik oled teinud, siis tahan mina ſind jälle oma juure wõtta ja ſina pead minu paremal käel iſtuma.

Siis ütles Poeg: „Jah, minu Iſa, mina tahan teha, nagu ſa mulle oled ütelnud, ſest mis ſina tahad, ſeda tahan mina ka.“

Ja armja Jumala poeg tuli maa peale maha ja jõudis kui lapsukene Betlemma linna. Ja kui inimesed ſeda kuulſiwad, siis oli suur rõõm maa peal. Ja iga aasta, kui ſee päew tuleb, millal armas Jumala Poeg maa peale on tulnud, pühitſewad inimesed suurt püha ja ſeda püha nimetame meie Jõulupühaks.

Sõulu palwe.

apsed pange käed kokku
ja paluge:

Armas Jeesus, tä-
nan sind, et sa nii
helde olid ja meie
juure tulid. Kui ju
taewad rõõmusta-
wad ja taewa inglid
sind lõpmata hõiskamisega teretawad kui
palju enam peaks minul wäetimal lapsel
hea meel olema, et sa mind ära ei põlga
waid tulid mind heaks lapses tegema,
minu wigasi parandama, mu ülekohut ja

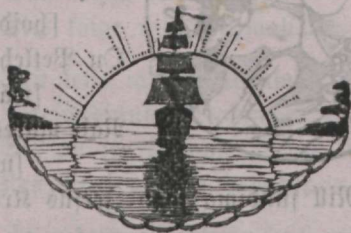
patusi andeksandma, et ka mina võiksin sinu juure taeva saada. Nõnda, kuidas ma praegu olen, ei või ka mind mitte vastu võtta, sest ma tean, ma olen sõnakuulmata laps olnud, ma olen ka sagedaste valetanud ja väga vähe sind palunud. Nüüd ma tahan ennast parandada, sest mu vanemad kodus ja koolimeister koolis, ütlesivad, et mu pärast oled sa maailma sisse tulnud ja et minu patud sind risti peale on löönud. Mul on küll sellest kahju, et mina nii kõlvatu olen, aga mul on väga juur rõõm, et sa nii halastaja ja armuline oled. Ma tahaksin nüüd küll Betlemma jõuda ja sõimefese sisse waadata, aga see on väga kaugel, ka olen ma veike, lühike, seal on

wististe wäga palju rahwast, kes sind näha soowivad, ma ei saa neist läbitungida, mu rammu on nõdrufe. Saada omad inglid mulle järele, et nad mind sinna kannaksiwad, et ma ju halastajat lahket naeratamist näeksin. Aga ei, ma kuulsin et sa juba 1903 aasta eest oled sündinud Betlemmas ja nüüd taewast meile Jõulurõõmu maha saadad, ja see rõõm on ikka nii uus ja armas, nagu oleksid sa täna Betlemmas sündinud ja wägise ihaldab mu meel sind waadata, kust saan ma sinna? Aga ma loodan, usun ja palun sind, et kui kõik minu maapealsed Jõulurõõmu päewad möödas on ja maapealset Betlemmat enam ei ole, et siis mind taewases Betlemmas ennast

näha lahed, kui sinu armu saanud ja
peastetud laps, igaveste. See on minu
rõõm, sinu sündimise pühal, armas Jeesus!

A a m e n .

Jõulu laul.

Wiisil: Ma tulen taewast ülewelt.

1. Öö pime karja-
[hoidjad seal,
On Betlehemma
[wälja peal.
Mad mures kõnele-
[wad wist.

Mill sündima saab Jeesus Krist.

2. Mis prohwetid ju kuulutanud,
Usklikud ammu himustanud;
Kas kaua wõtab wiibida,
Weel meie õnnistegija?
3. Oh millal lõpeb patu töö,
Mill lõpeb ära pime öö;

Mill tõuseb meie päikene.
 Oh kumars tuled Jeesuse?

4. Waat furraga lööb walgeks kõi,
 Ja nende ümber kui päik';
 Sest karjatsed jaid hirmu täis,
 Kui ingel nende juures seis.
5. „Oh ärge kartke karjatsed,
 Ma wäga rõõmsad sõnumed,
 Siin tahan teile fuluta,
 Mis kõige rahwale saab ka.
6. Sest teile täna Betlemmas,
 On sündinud see abimees;
 See on see Issand Jeesus Krist,
 Kes aitab armust hädalist.
7. Ja täheks olgu teile see,
 Te' lapse sõimes leiate;
 See keda teie ootanud,
 On mähkme jisse mähitud!”
8. Ja taewa sõjawäe hulk,
 On ingli juures, nii kui wälf;

- Need fiitwad isa lõpmata,
 Sest tema arm on otsata.
9. Seepärast tulge wana noor,
 Ja kuulge, kuidas ingli foor,
 Müüd kiidab Issat rõõmuga,
 Ja laulab tuhat feelega :
10. „Muu olgu kõrges Jumalal,
 Ja inimest hea meel,
 Ja rahu maa peal täieste,
 Et Jumala Poeg inime!“
11. Kui ingliwäed neist lahkusid,
 Tiis karjatsed küll ruttasid,
 Ja ütlid : Läki Betlemma,
 Müüd seda asja waatama !
12. Ja nemad tulid rutusti,
 Ja leidsid Maria Joosepi
 Ja lapse sõimes magawat,
 Kui Issand neile kuulutanud.
13. Sest tulge wennad, õed ka,
 Müüd karjastega waatama ;

Sest kingitud meil Peastija,
Meil sündind Õnnistegija.

14. Sest võta omas südames,
Tall valmistada sõime kest,
Et selle sees võiks hingata,
Su Issand Õnnistegija.
15. Oh Issand Jeesus võta sa,
Mu südand patust puhasta,
Oh halasta, sest palun ma,
Sull kiitus, auu, Halleluja!

Jõulud.

„Kui armas sui on mööda läinud, lilled närtfinud ja linnud soojale maale rändanud, siis tuleb külm talve aeg kätte ja päewad lähewad ikka lühemaks ja tumedamaks; aga sellepärast on armas Jumal, kes nii heldeste oma inimeste laste eest hoolt kannab, targaste seadnud, et kesf selle pimedada aja fisse üks walguš paistab, mis nii selge ja säraw ja ühe rõõmupäewa annud, mis nii ilus on, et selle sarnast ei ole.“

„Jõulud! Jõulud!“ hüüdsiwad neli

heledat laste healt, nagu ühest suust, ja tulivad tädile veel ligemale, kes neile seda jutustas; ta pidi neile veel kord rääkima, mis nad küll ju väga hästi teadsivad, aga ikka veel heameelega kuulsivad, armast Jõululapsukesest, et ta inimese lapsi väga armastab ja nende pärast maailma sisse on tulnud, kuidas ta waeses sõimes on maganud ja inglid imearmsa lauludega tema tulemist terwitanud. „Ja veel nüüd,“ lõpetas tädi oma jutustamist, „lendab Kristuse sündimise ajal üks Jõuluingel läbi maailma ja waatab läbi akna, et teada saaks, kas lapsed on head ja sõnakuulelikud olnud ja et ta siis waga ja hea lastele Jõuluõhtul wõiks ilusad anded laua peale panna!“

Anna hoidis ennast õige tädi ligi ja waatas kartliku pilguga akna poole, nagu oleks ta seal praegu midagi walget asja mööda lendama näinud.

„Kas tead, tädi,“ ütles August, „siis on jõuluinglil küll väga palju tööd, kuidas tema sellega walmis saab, kui tema nii mitme saja majadesse omad anded peab wiima?“

„Pole wiga,“ naeratas tädi, „temal on palju abilisi, mõtle ometi kõige nende isade ja emade, tädide ja onude peale, neid kutsub ta omale abiks ja ta teie, armsad lapsed, võite teda aidata.“

„Meie ka?“ hüüdsiwad jälle kõik neli last rõõmuga; „aga tädi, kuidawii siis?“

„Ma aitan temal pähklid kullata ja nõõri suhkrusaia külge siduda,“ ütles Anna rõõmsalt käsi lafsutades.

„Mitte nenda, lapsed,“ vastas tädi naeratades, „aga mõtelge fõrd natuge järele, kas teie mitte mõnda last ei tea, kellel ehk midagi kingitust oodata ei ole, sellele peate teie Jõulurõõmu valmistama ja Jõulupuud ehtima.“

Kuula tädi, kas tead, Hans ja Liis, kes üleulitsal elavad, need on nõnda waesed. Waata ometi, akna klaasid on nii paksult külmetanud, et sealt ei näe Jõuluingel fõsse waadata ja ei tea, kas nad ka head ja sõnakuulelikud on.“

„Põle wiga,“ vastas tädi Leena,

„tema näeb igalt poolt läbi, kuni südame
 sisse, ja ta teab ka, et waeße pesunaese
 lapsed üleulitsal üsna armsad ja wagad
 on ja ta tahab neile wististe teie läbi
 rõõmu teha.“

„Ja muidugi, seda teeme meie hea-
 meelega, kui seda aga tohiksime, kas to-
 hime?“ hüüdsiwad lapsed ühest suust ja
 waatafiwad tädi juurest ema poole, kes
 seda naeratades heaks kiitis.

„Hea küll, siis mõtelge kord järele,“
 ütles ta, „mis teie oma mänguasjadest
 ära tahate anda, aga mitte mõnda kat-
 kist wõi wana, mida teie ise enam tarwi-
 tada ei wõi, niisugusfest andidest poleks
 jõululapsel meelehead ega waestel lastel
 rõõmu.“

Paul pani oma walge hobuse, mis ta ju selle tarwis oli wäljaotsinud ja millel juba poolteist jalga puudusiwad, jälle kõrwale; ei, ta pidi oma punase hobuse andma, nenda ta tahtis, see oli weel üsna terve ja wigata, ainult saba ja laff oliwad natuke õhemaks kulumud, aga sellegipärast oli ta tema armsam mänguasi olnud.

„Ja mina annan oma wankri,“ ütles Marie, „ja mina omad lehmad“ — „ja mina omad lambad,“ hüüdsiwad teised.

„Ja siis,“ ütles ema, „tooge omad rahakopikad siia, mis teie olete paigale pannud, teie hea isa ja tädi Beena ja mina, meie paneme weel sinna juure ja selle

raha eest ostame neile soojad talwe riided."

„Oh, see oli rõõm, ja Marie tahtis emale abiks olla õmblemise juures ja Anna sukke kududa.

Jõulu õhtu oli kätte jõudnud. üle-uulitsal külmand aknade taga seisivad Hans ja Liis ja ema juures, kes haige woodilt oli ülestõusnud, waikselt ahju ääres; nemad rääkisivad Jõululapsukesest, kas ta ka pea tuleks ja neile ka Jõulupuud põlema paneks. Ema aga õhtas sügawaste ja pisarad woolasiwad üle palgede, kus junres ta weikse poisi pead silitas.

„Oh lapsed, mina ei wõi teile sel aastal midagi anda, teie teate ju, et ma

midagi ei ole teenida saanud, ja teie armas isa on taewas."

"Seda parem," ütles Hans täis lootust, "siis on tema wististe armast Jeesust südamest palunud, et ta meie juure tuleks!"

"Minu südamest armas emake" hüüdis Liis emale suud andes, sul ei olegi tarwis meile midagi anda, küll Jeesus ise seda teeb, meie oleme ju iga päew teda sellepärast palunud ja sina oled meile ikka ütelnud, et meie palwed saawad kuulnud."

Kellad hüüdsiwad kiriku; Hans ja Liis oleksiwad ka wäga heameelega kiriku läinud, aga ema ei wõinud nendega ligi

tulla. Korraga koputatakse ukse peale, väljas seisivad neli last, keda meie juba tunneme. „Kas teie tahate meiega ühes kiriku tulla?“ küsivad nad üsna lahkesti.

Kartlikult, aga rõõmsa palgega, lubasid Hans ja Liis tulla. üsna vaikelt ja pidulikult läks nende laste seltsile vanematega ühes ilusti valgustatud kiriku ja laulsid heleda healega: „Ma tulen taevast ülevalt;“ aga kojumineku teel vaatavad läikivad filmid rõõmsaste valgustatud poodide ja aknate poole, kust Jõulupuud juba säravad, ja Hans ja Liis sammusid üsna julgeste teiste laste keskel edasi ja ajasid rõõmsaste juttu ja imelik, need lapsed, kes suures majas elasid ja nendega kirikus olivad käinud,

lääksiwad ka nendega tagasi. Aga mis see pidi tähendama? Kõlmanud akna klaasid oliwad ärasulanud ja imelik sära paistis seest wälja. Rutates jõudsiwad kõik kuus last tuppa; oh see oli rõõm, ilus jõulupuu säras nende ees ja puu all oli kõik sugu kirju mänguasju ja muid kasulikke asju, kooka, saia ja punapalgelisi õunu. Lapsed hõiskasiwad rõõmu päraft ja emal nuttis ja naeris ja kiitis Issandat Jeesust, kes nii armulikult nende peale oli mõtelnud. Ja need neli naabri last hõiskasiwad ühes ja nägiwad weel mõnda asja, mis nemad ligi ei olnud toonud. Puukoorma ukse ette ja mõned raharublad laua peale, oli jõuluingel ise toimetanud. Ja kõige selle rõõmu ja ime üle,

oleksivad nad oma eneste kingitused pea-
 aegu äraunustanud, kui mitte Leena poleks
 neile taha märku annud, koju jõuda, ja
 nüüd ruttasiivad nad trepist ülesse, otse-
 kohe walgustatud saali, seal oli uus hõis-
 kamine, kui armjaste oli Jõululapsukene
 kõik nende soovid täitnud ja hea wanemate
 armastus nende eest hoolt kannud. Oh nii
 armas ja ilus ei olnud millaski Jõulu-
 õhtu olnud, kui sel aastal, jeda tunnis-
 tasiwad kõik ühest suust. „Aga kas tead,“
 ütles Marie ja tõmbas ema akna juure,
 üie uulitsa näidates, „kui seal täna mitte
 nenda heledaste ei säraks, siis ei oleks
 ma kaugeltki nii rõõmus olnud; kas pole
 nii, tulewal aastal lubad meil jälle
 Jõuluinglile abiks olla?“

„Muidugi, minu armas Marie ja, igal aastal, nii kaua kui iganes waeseid lapsi leida on,“ vastas ema ja andis oma tütrekehele suud.

Oh sa rõõmustaw, oh sa õnnistaw,
Jeesu sündimise pühake! —

Jõulu õhtul.

1. Ruuseke küünla walgel,
Lapsukesed rõõmsal pal-
gel,

Ümber jõulupuu
Lõbus laulu ettekanne;
Kõiki õnnestanud an-
ne,

Laulab süda, juu,

2. Keegi afnal furwal pilgul
Waatab wälja walu wilgul;
Taewas tähed, fuu.

Lapse põlw on ammu mööda —
Glutorm on teinud tööda —
Kurw ja fahwatu.

3. Ilma elu wäga walju —
Pühal kallil õhtul palju,
Palju leinajaid.
Helde Issand, armu anna,
Jõulu rõõmu kõigil' kanna,
Pühi pisaraid !

E. A.

Jõulu-jutt.

Metsa ligidal oli küla. Selles külas oli puuraiuja, kes waewast wiiji oma igapäewast leiba teenis. Temal oli aga poeg, kes teda wirgasti aitas. Selle poisi nimi oli Madis. Ta oli sõnakuulelik ja waga laps, oma waeje wanemate ainuke rõõm ja troost. Kui need head inimesed ühel talwe õhtul oma kambrikeses koos istusiwad ja tükkkest leiba nosisiwad, koputati tasakesti wäljas akna pihhta ja peenikene heal wäljas hüüdis: „Laske mind sisse, head inimesed, minul ei ole mitte ulualust ega toidust, lubage mind sisse

ästuda.“ Seal kargas Madis laua tagant
 üles, tegi ukse lahti ja kui ta poisikest
 nägi, wiipas käega sinna poole ja ütles
 lahkesti: „Tule aga sisse, waene laps,
 meil ei ole küll mitte palju, aga mis
 meil on, seda anname ka hea meelega
 sulle.“ Wõõras laps tuli tuppa, soendas
 oma kohmetanud liikmeid ahju ääres ja
 sõi kõwa leiba, mis Madis temale lahke
 südamega andis. Ja kui ta enom süüa
 ei tahtnud, ütles Madis temale: „Sina
 oled küll wististi unine, tule, heida minu
 woodisse; mina tahan täna ööse siin pingi
 peal magada.“

Wõõras laps ütles: „Taewane Jsa
 tasugu seda sulle,“ ja heitis Madise woo-
 disse magama. Madis aga heitis ahju

ette pingi peale ja kõik jäi majas waißets.
 Äkitselt kõlas armas muusika heal
 wäljast aknate tagant. Madis kuulatas.
 See oli imeline kõla ja laul, mida ta
 weel ialgi enne' polnud kuulnud.

Oh pühalik laps,
 Me' teretame sind
 Siin kandle kõlal
 Ja laulu healel.

Sa magad siin,
 Oh pühalik laps,
 Me' kaitseme sind.
 Sel pimedal ööl.

Õnn selle majale,
 Kus sina asud!
 Seal asub õnn
 Ja õige õnnistus.

Rõõmustaw argtus täitis poisi südant
 ja ta astus akna juurde järele waatama,

kes nõnda laulab. Hommiku poole järeas
koidu puna ja maja ees seisivad palju,
palju lapsukesi, kellel kuldseid kandled käes
oliwad ja ise hõbedasi riideid kandsiwad.
Jmestades waatas ta seda nägemist kui
äkitselt üks sõrm teda puudutas. Kui ta
ringi filmas, nägi ta wõõrast last enese
ees seiswat, kellel aga nüüd kuldseid riie-
ded seljas oliwad ja tema pea ümber
paistis sarnane walgus, mis nagu kuldne
kroon järeas. Wõõras laps aga ütles: „Mina
olen püha Kristuse laps, kes headelc lastele
õnne ja rõõmu wiib. Et teie mind sel ööl
wastu olete wõtnud, siis tahan ma oma
õnnistust teile jätta. Ja see olgu teile
täheks.“ Nende sõnadega wõttis ta kuuse
oksakese, mis maja ees seisis, istutas selle

ise murtpinda ja ütles: „See õksakene peab kasvama, puuks saama ja iga aasta sel ööl teile wilja kandma.“ Selle peale kadus ta ingli seltsiga ära. Kuuse õksakene kasvas aga suureks ja sai jõulupuuks. Iga aasta oli ta aga Jõulu ajal fullatud õuntega, pähklitega ja muude tingitustega kaetud.

J. M. S.

—
Gind 7 kop.
—